

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.23/2012/16. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év szeptember hó 21. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

VÉGZÉST:

Az emberölés bűntette miatt *vádlott* ellen indított büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 18.B.46/2011/46. számú ítéletét *helybenhagyja*.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban eltöltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 7.620 (hétezer-hatszázhusz) forint büntügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Pest Megyei Bíróság a 18.B.46/2011/46. számú ítéletével a vádlottat a Btk. 166.§ (1) bekezdésébe ütköző emberölés bűntette miatt 9 év börtönbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. Továbbmenően rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, melyek egy részét elkobozni rendelte, más részét pedig a vádlott részére rendelte kiadni, illetve a bűnjelek lefoglalásának megszüntetése mellett rendelkezett azok megsemmisítéséről is. Az eljárás során felmerült büntügyi költség megfizetésére is kötelezte a vádlottat.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a kiszabott büntetés súlyosítása végett, a vádlott az ok megjelölése nélkül, míg védője részben tényállás téves megállapítása, téves minősítés miatt, eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megjelöléséért és a kiszabott büntetés jelentős enyhítéséért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.554/2011/6. számú átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint azonban tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottnak a cselekmény elkövetését követő kijelentéseit a súlyos fokú alkoholos állapota miatt nem értékelte bizonyítékként. E kijelentéseket

ugyanis több tanú hallotta, e tanúk kihallgatása az eljárás során megtörtént, így törvényes lehetősége lett volna az elsőfokú bíróságnak arra, hogy e kijelentéseket is az értékelési körébe vonja. Az ügyészség ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság e kijelentésekkel egészítse ki a történeti tényállást.

Ezen túlmenően az ügyészség álláspontja szerint a kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe. A vádlott többszörösen büntetett előéletű, jelen cselekményét súlyosan ittas állapotban követte el, amely a cselekmény jellegére is tekintettel lényegesen hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabását indokolná.

Ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a tényállás kisebb mértékű kiegészítését, egyebekben pedig a kiszabott büntetés tartamának felemelését indítványozta.

A vádlott a fellebbezését több beadványában írásban is megindokolta. Ezekben elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a cselekmény elkövetésekor nem állt szándékában a sértett életét kioltani, csak indulatában követte el a cselekményt. Vitatta a szakértőnek az alkoholista életmódjára vonatkozó megállapítását, mivel álláspontja szerint őt alkoholistának tekinteni nem lehet. Kifogásolta, hogy az ittas állapotban történő elkövetést a bíróság súlyosító körülményként értékelte, ugyanakkor erősen megromlott egészségi állapotát, a súlyos fokú látáscsökkenését, amely már szinte a teljes vakságot is elérte nem vette figyelembe. Ez utóbbira hivatkozással kérte, hogy a szabadságvesztés büntetését, majd olyan végrehajtási intézetben tölthesse le, ahol rehabilitáción is részt vehet. Ilyennek jelölte meg a Nagyfai, illetve a Tököli BV Intézetet.

Összességében beadványaiban arra hivatkozott, hogy a cselekmény elkövetése a sértett agresszív magatartásának az eredménye volt, melyet ő nem szándékosan követett el, kizárólagos célja a sértett megelégtetése volt.

A nyilvános ülésen a védő a tényállás téves megállapítása és téves minősítés miatt bejelentett fellebbezését változatlanul fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy a vádlott az eljárás során mindvégig következetesen állította, hogy a sértetthez baráti kapcsolat fűzte, ugyanakkor a cselekmény elkövetésének napján a sértett agresszív volt. Következetesen hivatkozott arra is, hogy a sértetti agresszivitás következtében alakult ki közöttük a dulakodás, ám ennek során a vádlott részéről ölési szándék egyáltalán nem alakult ki. Ennek alátámasztásaként utalt arra, hogy a sértett saját lábán távozott az utcára, méghozzá olyan szűrt és metszett sérülések elszenvedése után, amelyek direkt ölési szándékra egyáltalán nem utalnak.

Végezetül kiemelte, hogy ugyancsak az ölési szándék hiányára lehet következtetni, abból is, hogy csak egy szúrás ereje haladta meg a közepes erőt, a többi szúrás kis erővel történt.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a bíróság halált okozó testi sértés büntettként minősítse a vádlott cselekményét és a vele szemben kiszabott büntetést ennek arányában jelentős mértékben enyhítse. További enyhítő körülményként indítványozta értékelni a vádlott súlyos fokú szinte 100 %-os látásnehezítettségét, amely 100 %-os munkaképesség csökkenését is eredményezi. Kiemelte, hogy az előzetes letartóztatás ideje alatt a vádlott látása 4

dioptriát romlott, amely ugyancsak arra utal, hogy hosszabb tartamú szabadságvesztés a látásának teljes elvesztését eredményezi. Ezen túlmenően pedig indítványozta a védő azt is, hogy a tetemes bűnügyi költség egy részének megfizetése alól a másodfokú bíróság mentesítse a vádlottat a személyi körülményeire figyelemmel.

A bejelentett ügyészi, illetve vádlotti és védői fellebbezések nem vezettek eredményre az alábbiak szerint.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat betartotta. A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns valamennyi tényt feltárta, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte, és tényből tényre is helyesen következtetett.

Ennek eredményeként a túlnyomórészt megalapozott tényállása mentes volt a Be. 351.§ (2) bekezdésében foglalt hibáktól, hiányosságoktól.

Ugyanakkor azonban az iratok tartalma alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja szerint a tényállás részben kiegészítésre, részben pontosításra szorul, illetve szükséges a tényállásba történő átemelése a bizonyítékok értékelése körében tett egyes megállapításoknak is az alábbiak szerint.

Az elsőfokú ítélet 4. oldal első bekezdését kiegészíti azzal, hogy a vádlott jelenleg 6 dioptriás szemüveget visel. Kiegészíti ezt a bekezdést azzal is, hogy a vádlott véralkohol-koncentrációja a cselekmény elkövetésekor 2,81-2,98 ezrelék volt (nyomozati iratok 607. oldal).

Ugyancsak itt rögzíti, hogy az elkövetés eszközéül használt kés 1,7 cm pengeszélességű volt.

E bekezdés végére átemeli az ítélet 12. oldal első bekezdéséből azt a megállapítást, hogy a vádlott a sértett felső testét megfogva húzta ki az utcára.

Az elsőfokú ítélet 4. oldal 2. és 5. oldal első bekezdéseiben felsorolt sérülések közül az utolsó sérülést kirekeszti, mivel az tetoválás eltüntetésére tett kísérlet utólagos nyoma volt. Az 5.-től 12. pontig felsorolt hámphorzsolásos sérülések elesés, illetve ütődés során keletkeztek. A 4. pontban feltüntetett sérülés a sértetti védekezés eredménye a sértetten (igazságügyi orvosszakértői vélemény).

Az 5. oldal első bekezdése után a tényállást kiegészíti azzal, hogy a vádlott - miután a rendőri intézkedés keretében őt kivezették a házából - azt a kijelentést tette többször, hogy „leszúrtam a köcsögöt, mert megérdemelte”.

Az ekként kiegészített, illetve pontosított tényállás már minden tekintetben a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, az megalapozott, ezért irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelése körében megállapította a másodfokú bíróság, hogy a Pest Megyei Bíróság részletesen és pontosan adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat és miért fogadott el, illetve melyeket és milyen okból vetett el.

Így részletesen elemezte a vádlott önmagával és az egyéb bizonyítékokkal is ellentétes vallomásait. Ezek értékelése során helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az erőbehatalás mértékére, valamint a háton és a hónaljban lévő sérülésekre is figyelemmel teljes bizonyossággal kizárható, hogy a sértett maga okozta volna a sérüléseit.

Továbbmenően az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján - figyelemmel a direkt erőbehatalásra is - a balesetre történő vádlotti hivatkozás is megalapozottan volt elvethető.

A fentieken túlmenően a sértett a vádlott által hivatkozott támadó, erőszakos fellépését cáfolta tanú1 és tanú2 tanúk előadása is, akik - bár nem voltak jelen a cselekménynél - azonban részletes jellemzést adtak a sértett személyiségéről, amely a vádlotti előadással gyökeresen szemben állt. Megjegyzendő, hogy a vádlottnak is volt az eljárás során olyan nyilatkozata, melyben arról számolt be, hogy tanú2 nem volt agresszív és vele nem is kötekedett (29. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal).

A helyszíni szemle jegyzőkönyve, a boncjegyzőkönyv, továbbá az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján törvényesen és a bizonyítékokkal teljes összhangban állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a konyhában szúrta meg többször a sértettet, majd amikor a sértett összeesett, akkor őt a felsőtesténél fogva húzta ki a ház elé. Ennek alapján állapítható meg, hogy az eleséstől, ütődéstől elszenvedett hámphorzsolásos sérülései a sértettnek ekkor keletkeztek, míg a négy további sérülése a vádlotti támadás eredménye volt.

Az elsőfokú bíróság által megjelölt 13. számú sérülés azonban nem a vádbeli cselekmény alkalmával keletkezett a sértetten, mivel az egy korábbi tetoválás eltüntetésének a nyoma volt.

Maradéktalanul osztotta a másodfokú bíróság az ügyészi indítványt a tekintetében, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul rekesztette ki a bizonyítékok köréből a vádlottnak a ház előtt álló tanúk jelenlétében tett azon kijelentéseit, amelyekben úgy nyilatkozott, hogy „leszúrtam a köcsögöt, megérdemelte”. Erről az eljárás során tanú3 és tanú4, tanú5, valamint tanú6 is beszámolt. Ennek a körülménynek, azért van különleges jelentősége, mert a vádlott elkövetéskori tudattartamára vonható következtetés a cselekmény elkövetése után tanúsított magatartásából, kijelentéséből. Ezért tartotta szükségesnek a másodfokú bíróság a tényállás fentiekkel történő kiegészítését is.

Az elsőfokú bíróság igen részletes bizonyítékokat értékelő tevékenysége alapján a másodfokú bíróság is maradéktalanul bizonyítottanak látta, hogy a vádlott a tényállásban írt cselekményt elkövette.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is törvényes.

Az elsőfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság 15. számú Irányelvében foglaltak alapján részletes jogi indokolást adott a cselekmény minősítésével kapcsolatosan. A másodfokú bíróság ezt csupán annyiban egészíti ki, hogy a vádlott cselekmény után tett kijelentéseiből, a vérvomok eltüntetésének és a négyszeri szűrés tényéből is a kitartó ölési szándékára vonható le következtetés (15. számú Irányelv a), b), e) pontok).

Ilyen körülmények mellett pedig a minősítést támadó védelmi fellebbezés nem vezethetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében értékelhető enyhítő és súlyosító körülményeket hiánytalanul és teljes körűen sorolta fel és azokat a súlyúknak megfelelően is értékelte. Az így kiszabott büntetés minden tekintetben arányban áll a vádlott által elkövetett cselekménnyel, és alkalmas a büntetési célok elérésére is. Utal a másodfokú bíróság a védelem érvelésével kapcsolatosan arra is, hogy a vádlott fennálló és igazolt betegségei maradéktalanul értékelést is nyertek e körben.

Ugyanakkor az elsőfokú ítélet 14. oldal utolsó előtti bekezdéséből a középértékre történő utalást a másodfokú bíróság mellőzi. A középértéket ugyanis a 2010. évi LVI. törvény vezette be, amely 2010. július 23. napjától van hatályban. A cselekmény elkövetésére azonban e rendelkezés hatályba lépését megelőzően került sor, így a középértékre történő utalás nem helytálló.

Végezetül a bűnügyi költségre vonatkozó védői indítványt sem találta a másodfokú bíróság megalapozottnak, mivel a bűnügyi költség felmerülése a vádlott által elkövetett cselekménnyel, valamint az általa az eljárás során előadott védekezéssel is szorosan összefügg, így a megfizetés alóli mentesítésre törvényes lehetőség nem volt.

Összességében tehát a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az előzetes letartóztatásban töltött idő beszámítására vonatkozóan a Btk. 99.§ (1) bekezdése, míg a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozóan a Be. 381. (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2012. év szeptember hó 21. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Irén s.k.
előadó bíró

. Magócsi István s.k.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 18.B.46/2011/46. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.23/2012/16.számú végzése folytán 2012. év szeptember hó 21. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2012. év szeptember hó 21. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő